

Afstemning

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

18) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 11:

Forslag til folketingsbeslutning om begrænsning af retten til at iværksætte faglige blokader på arbejdsmarkedet.

Af Knud Erik Kirkegaard (KF), Kristian Jensen (V) og Ole M. Nielsen (KRF) m.fl.
(Fremsat 5/10 2000).

Forslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Arbejdsministeren (Ove Hygum):

Forslagsstillerne foreslår, at regeringen senest den 1. januar 2001 skal fremsætte et lovforslag, der indsnævrer retsgrundlaget for iværksættelse af faglige blokader på arbejdsmarkedet.

Forslaget er identisk med det tidligere fremsatte forslag, B 18, som vi behandlede her i Tinget i sidste samling, et forslag, som regeringen ikke kunne støtte. Jeg vil derfor kun kort redegøre for, hvorfor regeringen ikke kan støtte forslaget.

Vi har et arbejdsretligt system, en særlig måde at regulere arbejdsmarkedet på, som arbejdsmarkedets parter lagde grundstenen til ved et forlig for mere end 100 år siden. Vores arbejdsretlige system er karakteriseret ved en regulering ved aftaler og overenskomster, et system, som gennem tiderne har vist sig at være velfungerende, og som er beundret verden over. Jeg tror faktisk godt, jeg kan lægge til, at det er et system, som også repræsentanter for flere af forslagsstillerens partier rundtomkring i verden fremhæver som et fremragende eksempel.

Regeringen mener bestemt ikke, at der er brug for en lovmæssig begrænsning af blokaderetten. Jeg vil gerne understrege, at arbejdsmarkedets parter i meget høj grad er bevidste om

det ansvar, der påhviler dem. Arbejdsmarkedets parter har gennem tiderne vist, at de er i stand til at håndtere og løse problemerne på arbejdsmarkedet.

Blokader og strejker er arbejdsretlige kampskridt, som arbejdere og deres fagforeninger kan anvende til at få en arbejdsgiver til at forhandle om indgåelse af en overenskomst. Der skal være en faglig interesse, som har en passende styrke og aktualitet, når blokader og strejker anvendes som middel til at opnå overenskomst.

Som jeg har sagt tidligere, mener regeringen ikke, at Ikadan- og Brørupsagerne giver anledning til at begrænse blokaderetten. Arbejdsretten fandt, at spillereglerne var overholdt. SiD havde en faglig interesse, som havde den passende styrke og aktualitet. Men der er grænser for, hvor langt en organisation kan gå. Da SiD udvidede blokaden mod Brørup til også at omfatte Brørups kunder, var grænsen for det rimelige overskredet, selv om SiD havde en klar lovlig interesse i at opnå overenskomst. Arbejdsretten fandt, at SiD havde taget et kampskridt i brug, som ikke var lovligt.

Generelt mener regeringen, at Folketinget skal være tilbageholdende med at ville lave lovgivning på områder, der traditionelt er overladt til arbejdsmarkedets parters regulering. Desuden er retten til kollektive kampskridt en af de fundamentale rettigheder, som er beskyttet i både ILO's konventioner og i Europarådets socialpagt.

Selv om retten kan begrænses, kan det kun ske i ganske særlige tilfælde, og den foreslåede begrænsning af blokaderetten vil formentlig blive opfattet som en fratagelse af nogle velerhvervede rettigheder. Det vil kunne give anledning til kritik af Danmarks handlemåde, og jeg skal på den baggrund meddele, at regeringen ikke kan støtte forslaget.

Ole Vagn Christensen (S):

Jeg skal følge arbejdsministeren op ved at sige, at Socialdemokratiet heller ikke kan støtte dette beslutningsforslag, hvis målsætning er – og det ved vi alle – at begrænse retten til faglige blokader på arbejdsmarkedet.

Som jeg har sagt utallige gange under de adskillige debatter, der har været rejst herom, så skyldes det, at vi anerkender den danske aftalemodel og dermed princippet om, at konflikterne på arbejdsmarkedet løses af parterne i overensstemmelse med septemberforliget, hovedaftalen og de øvrige spilleregler, som eksisterer i det

arbejdsretlige system. Lad mig kortfattet ridse principperne herfor op:

Fredspligten udspringer af hovedaftalen, hvortil de kollektive overenskomster er knyttet. Det vil sige, at så længe en overenskomst løber, er alle sikret, at der er en fredspligt, som betyder, at overenskomsterne også overholdes.

Logikken i den danske model er, at der ingen lovgivning er, som tilpligter arbejdsgivere at indgå kollektiv overenskomst. Det er frivilligt, fordi det er overladt til parterne. Dette frivillighedsprincip balanceres i forhold til lønmodtagernes strejke- og aktionsrettigheder, som er konventionsfaste værktøjer, der under særlige regler lovligt kan tages i anvendelse for at sikre, at lønmodtagerne får ordnede forhold ved indgåelse af kollektive overenskomster.

Ud over septemberforliget og hovedaftalen så sikrer ILO-konventionen og den sociale pagt disse lønmodtagerrettigheder. Det vil sige, at hvis man ikke vil indgå i en kollektiv overenskomst, er man eksponeret for strejker og blokader, fordi der derved ikke eksisterer nogen fredspligt, og derved løber man en risiko ved ikke at indgå en kollektiv overenskomst.

Der er derfor flere elementer i beslutningsforslaget, som efter Socialdemokratiets opfattelse vil sætte denne kollektive arbejdsretsordning ud af kraft. Bortset fra undtagelser med statens sikkerhed og befolkningens sundhedstilstand så vil en begrænsning af retten til at iværksætte faglige blokader for at opnå overenskomst efter Socialdemokratiets opfattelse være et brud med lønmodtagernes internationalt sikrede rettigheder.

Som jeg nævnte, så er de kollektive overenskomster og fredspligten stålsat i hovedaftalen. Man kan derfor ikke udstrække fredspligten til at omfatte aftaler, som ikke er en del af hovedaftalen, og det er aftaler mellem Kristelig Arbejdsgiverforening og de kristelige fagbevægelser ikke.

Fredspligten omfatter alene de kollektive overenskomster, og derfor skal Folketinget ikke bryde med principperne for fredspligten ved at begrænse mulighederne for at iværksætte blokader over for virksomheder, som ikke vil indgå kollektive aftaler. En sådan begrænsning vil udvande kriterierne for fredspligten i hovedaftalen.

Så afslutningsvis er Socialdemokratiet grundlæggende og principielt uenige med forslagsstillernes ønske om ved lov at begrænse retten til at iværksætte blokader, fordi vi ikke mener, det er

et anliggende for Folketinget. Vi kan derfor ikke støtte forslaget.

Kristian Jensen (V):

Hr. Ole Vagn Christensen havde ret i én ting, han sagde i sin ordførertale: Det, det her går ud på, er at begrænse retten til blokade. Da hr. Ole Vagn Christensen sagde det, lød det, som om det var en stor hemmelighed, der blev afsløret, men det står faktisk på forsiden af forslaget.

Det, der er netop er meningen med det her, er, at de steder, hvor en fagforening kun kan samle et mindretal af medlemmerne, eller de steder, hvor en fagforening slet ikke har medlemmer, dér mener vi ikke, at det er den fagforenings ret at blokere og presse personer, der er godt tilfredse med deres overenskomst, der er godt tilfredse med deres arbejdsforhold, til at skifte overenskomst og til at blive udsat for blokade og arbejdsløshed.

Jeg vil sige, at overordnet tager Venstre ikke let på det at gå ind og lovgive på arbejdsmarkedet. Vi er også tilhængere af den danske model. Vi er også tilhængere af, at de steder, hvor aftalesystemet fungerer, dér skal det have lov at fungere upåvirket og upågtet af den lovgivning, vi tager i brug herinde.

Derfor regner vi faktisk det her for at være en form for nødtilfælde, en form for en ekstraordinær sag, hvor vi er nødt til at gå ind og pille ved nogle af de rettigheder. Vi finder, at der fortsat skal være ret til at iværksætte en blokade, hvis man på sin arbejdsplads er utilfreds med den overenskomst, der er, eller hvis der ikke er nogen overenskomst på den arbejdsplads, hvor man er.

Men det, der er sagen her, er, at med de regelsæt, som to private parter har lavet, og som udbrejdes til hele arbejdsmarkedet, kommer mennesker i klemme. Så kommer de borgerrettigheder til selv at vælge, hvilken overenskomst man ønsker at arbejde under – en frihed, som vi alle sammen mener der skal være – i klemme.

Det, der sker i øjeblikket, og det, der er sket på de virksomheder, der har været omtalt, har været, at et mindretal af de ansatte har presset flertallet til at arbejde under en overenskomst, som de ikke ønsker, ved at udenforstående er kommet til en virksomhed, hvor der var tilfredshed, og har sagt: Nu skal I skifte overenskomst til den overenskomst, vi ønsker, I skal være ansat under.

Her mener vi ikke, at der skal være ret til at iværksætte blokader mod de virksomheder,

hvor der ikke er et flertal af medarbejderne, der ønsker det, eller mod de virksomheder, hvor der slet ikke er nogen, der ønsker det.

I øjeblikket er der, kan man sige, våbenhvile på området, men det er jo ikke sådan, at der er fred. I øjeblikket arbejder personer i Ikast under en overenskomst, som de ikke ønsker, under en fagforening, som de ikke er medlem af, og som de ikke har ønsket at være medlem af. De var godt tilfredse, og de ønskede at bevare den overenskomst, de havde, men udefrakommende fortalte dem, at det måtte de ikke længere. Det mener jeg og Venstre er en krænkelse af det enkelte menneskes personlige frihed, og når der sker sådanne krænkelse af den personlige frihed, har vi det sådan i Venstre, at så sætter vi mennesket over systemet.

I en anden sag i Vestjylland med en maskinstation er der i øjeblikket dømt time out, men der er stadig en truende konflikt. Time out'en er givet på trods af, at der ikke er ændret ét eneste komma i den overenskomst, som de ansatte arbejder under. Der er sket det, at en tredjepart har lovet at det, der er aftalt, også vil blive overholdt, og det er alt. Men det betyder, at når time out'en er overstået, ja, så har de en potentiel trussel hængende over hovedet om igen at blive udsat for denne urimelige form for blokade, som vi allerede har set én gang.

Vi anerkender i Venstre, at der er et septemberforlig, og vi anerkender, at de to store organisationer har valgt at sige, at der findes disse spilleregler. Men vi mener ikke, at privatpersoner skal udbrede deres spilleregler til at gælde den del af befolkningen, der ikke ønsker at være med, og derfor anerkender vi ikke, at der skal være tvang om, at alle skal følge de samme spilleregler. Vi vil nemlig have, at der skal være frihed for alle til at følge de spilleregler, de ønsker, og det betyder, at de skal have lov til at stå uden for de aftaler, som hovedorganisationerne har lavet. Det betyder, at de ikke får de goder, som hovedorganisationerne har forhandlet sig frem til, men friheden til valget er der.

Vi har tiltro til, at folk kan træffe det valg, og vi har tiltro til, at folk kan vælge selv og vurdere, hvilken fagforening de ønsker at være i, og hvilken overenskomst der skal være. Hvis en fagforening ikke kan overbevise et flertal af de ansatte på virksomheden om, at deres overenskomst er bedst, er det faktisk ifølge vores opfattelse de ansatte på virksomheden, der skal have den suveræne ret til at vælge, hvilken fagfor-

ening og hvilken overenskomst de ønsker at arbejde under. Det mener vi ikke skal være en sag for andre.

Derfor er dette beslutningsforslag en meget god afvejning af de hensyn, der skal tages, og Venstre støtter det fuldt og helhjertet.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Sikken en gang hykleri uden lige at sige, at man sætter mennesket over systemet.

Jeg mener helt klart, at det, hr. Kristian Jensen gav udtryk for, var, at et flertal skulle have lov til at presse et mindretal til, at det ikke skulle have de ILO-konventionsrettigheder, det har ret til, og som vi kæmper for, at man skal have over hele verden, nemlig bl.a. retten til at etablere konflikter.

Jeg vil spørge hr. Kristian Jensen: Er det ikke tilfældet, at i de aftaler, der er indgået, siges det bl.a., at man ikke må have lov til at etablere konflikter, selv om man er meget, meget utilfreds med forholdene? Sådan er det, så vidt jeg husker Ikadan-sagen. Hr. Kristian Jensen kan jo læse min tale fra dengang, vi havde debatten, hvor det var meget nærliggende, og hvor vi sådan set også fik trukket op, hvad det var, der gjorde, at denne konflikt udartede. Det var, at man tog nogle rettigheder fra nogle mennesker. Man ville ikke engang lade dem gå på toilettet, og det er ikke at sætte mennesket over systemet.

(Kort bemærkning).

Kristian Jensen (V):

Tak for den korte bemærkning, for den illustrerede glimrende hr. Ole Vagn Christensens og åbenbart også Socialdemokratiets menneskesyn: Folk kan ikke vælge selv, og derfor skal vi vælge for dem. Vi skal styre det sådan, at det bliver hovedaftalens retningslinjer, der skal dække alle, og ingen må have ret til at stå udenfor.

De mennesker, der f.eks. i Brørup fortsat ønskede at have den gældende overenskomst, blev presset og var truet på deres levebrød og deres arbejdsvilkår. De mennesker, der sidder og arbejder i Ikadan i øjeblikket, arbejder under en overenskomst, der er indgået af en fagforening, de ikke er medlem af og ikke ønsker at være medlem af. Det er ikke frihed, og det er ikke menneskerettigheder. Det er tvang, det er at tvinge folk til noget, de ikke ønsker, det er at sætte systemer over mennesker, og det vil Venstre aldrig være med til.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Endnu en gang hykler.

Det er herinde vedtaget, at Danmark følger ILO-konventionen om disse rettigheder, som er grundlæggende for hele stabiliteten på arbejdsmarkedet. Men jeg forstår godt hr. Kristian Jensen, for hr. Kristian Jensen ønsker jo i virkeligheden ikke – og det gør Venstre heller ikke – at mennesker skal have deres rettigheder. De ønsker i virkeligheden, at mennesker skal kunne fratages deres rettigheder, og at nogle mennesker skal kunne købe andre mennesker til, at rettighederne bliver taget fra dem.

(Kort bemærkning).

Kristian Jensen (V):

Så er der kommet noget nyt ind i debatten, for det er første gang, Venstre er blevet beskyldt for at støtte hvid slavehandel. Men så har vi da fået noget nyt ind i debatten i dag.

Jeg skal blot sige, at Venstre naturligvis ikke støtter hvid slavehandel, og at Venstre naturligvis ikke er et parti, som ikke ønsker, at folk har rettigheder. Vi vil faktisk gerne have, at de har den rettighed, at de kan være med til at bestemme, hvilken overenskomst de skal arbejde under. Det vil sige, at hvis der er en virksomhed, hvor man er enige om, at den overenskomst, man vil have, er f.eks. den kristelige fagforeningsoverenskomst, skal man også have ret til det.

Med hensyn til sagerne vil jeg bare citere, hvad SiD-formanden i Lemvig sagde om Lemvig-sagen til Lemvig Folkeblad. Han sagde, at det ikke var aftaler om løn, ferieforhold, arbejdstid eller andet, der skilte parterne, men at det var et spørgsmål om hovedaftalen, et spørgsmål om fagforeningsrettighederne. Det var ikke et spørgsmål om kvalitet for medlemmerne eller de ansatte, det var et spørgsmål om magt til fagforeningerne, og det synes jeg ikke er særlig klædeligt.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Nej, det var jo ikke et spørgsmål om magt, det var jo et spørgsmål om at få sine rettigheder. Problemet var, om man kunne leve op til, at medarbejderne sådan set havde retten til at strejke og kunne få lov til at aktionere, hvis der var nogle forhold, som de ikke var tilfredse med.

Igen må jeg sige, at det er lidt underligt at stå her og høre på hr. Kristian Jensen, som snakker

om frihedsrettigheder, og som snakker om, at det er dejligt med den danske model, og at det er skønt at se den udbredt til hele verden. Det eneste sted, man sådan set arbejder imod det, er i Venstre, fordi man nu har fået den idé, at der er tændt en større frihedsfakkel ved at køre frem og sige: Jamen bare folk gør, som det passer dem, har vi det godt i Danmark. Vi har det kun godt i Danmark, når vi kan lave aftaler med hinanden, og når vi selv kan få lov til at udforme disse aftaler, uden at folketingsmedlemmerne står og råber og skriger.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Hr. Kristian Jensen, og derefter er det hr. Ole Sohn som ordfører.

(Kort bemærkning).

Kristian Jensen (V):

Det er netop et spørgsmål om retten til at lave aftaler. Det er spørgsmålet om retten til, at mennesker kan vælge at lave de aftaler, de vil have, og at de folk, der er ansat på f.eks. Ikadan, kan vælge at aftale, at de vil være ansat og arbejde under den kristelige fagforenings overenskomst og ikke under den overenskomst, som andre finder er bedst for dem.

Det er ikke sådan, at jeg har sagt, at jeg vil have den danske model udbredt til resten af verden; det er jeg sådan set ligeglad med. Hvis man andre steder i verden har andre modeller, som man er enige om, er det deres valg, og fred være med dem. Men i Danmark bør det være sådan, at der skal være frihed til, at folk kan vælge selv, og i Venstre har vi tillid til, at folk er intelligente nok, kloge nok til at vælge den overenskomst og den fagforening, som de synes er bedst for dem.

Hvis folk vælger en overenskomst, der som en del af sit indhold afstår fra at bruge konflikter og strejker, har vi tillid til, at folk har taget det med i deres overvejelser, og at folk er kloge nok til at foretage det valg. Jeg er ked af, at hr. Ole Vagn Christensen ikke har den samme tillid til mennesker, som Venstre har.

Ole Sohn (SF):*

Venstre og De Konservative har på et andet resortområde stillet forslag om at få afskaffet en del af det administrative bøvvl, der findes i store dele af samfundet, og skabe nogle regelforenklinger, og det må man i hvert fald sige at de til

* Ole Sohn beklager side 971, at han har byttet om på 2 taler.

fulde lever op til, hvad angår dette beslutningsforslag.

Nu er det tredje gang, jeg har den ære at være ordfører på sagen, og den har også været fremme før den tid, så efterhånden kan vi lektien. Argumenterne er der såmænd ikke så meget nyt i. Folketinget er det samme, partiernes holdninger er de samme, og forslagsstillerne ved nøjagtig, hvilken reaktion der kommer fra partierne. Men derfor kan vi selvfølgelig godt bruge sådan en hyggelig eftermiddagsstund, hvor vi ikke kommer til at genere andre end os selv, kan jeg se, så det går nok.

Jeg forstår ikke helt, hvorfor forslagsstillerne ikke koncentrerer sig om at gå lidt mere konkret til værks. Det, man reelt ønsker, er jo at ændre hovedaftalen og ændre det fagretlige system, men hvorfor stiller man så ikke nogle ændringsforslag til den del af lovgivningen, som vedrører dette? Det forstår jeg simpelt hen ikke, for så ville man dog trods alt bevæge sig et stykke vej. Men det er måske at være for konkret, hvis man vil bevæge sig ind på et område, hvor man skal ændre aftaler, som er godkendt af arbejdsmarkedets parter og dermed også af erhvervsorganisationerne.

Men for nu ikke at bevæge mig længere ind i det vil jeg blot sige, at SF som hidtil har den opfattelse, at det vil gribe afgørende ind i den danske aftalemodel ved princippet om, at konflikter på arbejdsmarkedet løses af arbejdsmarkedets parter i overensstemmelse med hovedaftalen og de spilleregler, der i øvrigt er gældende i det fagretlige system, og som vi har tilsluttet os gennem ILO via internationale konventioner.

Jeg skal også benytte lejligheden til at sige, at Enhedslisten, hvis ordfører ikke havde mulighed for at være til stede, er af samme opfattelse. De mener faktisk, at det at kunne iværksætte faglige blokader er en central og uundværlig del af den danske model, og at det derfor er afgørende, at der ikke sker en undergravning af konfliktretten. Derfor skal jeg på Enhedslistens vegne meddele, at de også stadig er imod forslaget.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Jeg skal blot for god ordens skyld korrigere hr. Ole Sohn. Forslaget blev fremsat første gang i sidste folketingsamling, men nåede ikke at komme til anden behandling i Folketingssalen og er derfor nu genfremsat. Derfor kan det næppe være sandsynligt, at hr. Ole Sohn har været ordfører tre gange.

Annette Jørgensen (DF):

Efter dansk arbejdsretlig tradition har faglige organisationer ret til at etablere faglige blokader mod en virksomhed. Denne ret benyttes primært i situationer, hvor den faglige organisation ønsker indgåelse af en overenskomst med den pågældende virksomhed.

Det skal fortsat være muligt at iværksætte blokader med det formål at opnå overenskomst med henblik på generelt at forbedre løn- og arbejdsvilkårene på virksomheden. Der har imidlertid i de seneste år været en tendens til at iværksætte blokader, hvor det primære formål ikke har været at forbedre medarbejdernes løn og arbejdsvilkår på den blokerede virksomhed, men i stedet at sikre en monopollignende status for den pågældende faglige organisation i forhold til konkurrerende faglige organisationer.

Det fremsatte forslag er en genfremsættelse fra folketingsåret 1999-2000. Ved den lejlighed udtrykte Dansk Folkeparti sin fulde støtte til forslaget, og jeg vil gerne her udbyde mit partis holdning ved at understrege, at der i det store og hele ikke er tale om et indgreb i retten til at etablere blokader. Men det har vist sig, at der i nogle situationer har været etableret blokader mod en virksomhed, hvor kun nogle ganske få ansatte har været medlem af det fagforbund, som har etableret blokaden, og det kan ikke være rigtigt, at en stor virksomhed på den måde bliver lammet med de indtægtstab, noget sådant medfører, både for de ansatte og for virksomheden og derfor naturligvis også for det danske samfund.

Der er tale om et beslutningsforslag, og det er Dansk Folkepartis håb, at det vil kunne vedtages, så regeringen kan lave et konkret lovfor-slag, og den rejste problemstilling kan blive løst på en god og hensigtsmæssig måde for alle parter.

Lone Yalcinkaya (CD):

Forslaget vækker ikke sympati hos os i CD, da vi mener, at man skal være tilbageholdende med at ændre på lovgivningen på områder, der omfatter danske traditioner. Vi er kendt for, at faglige sager er delvis regulerede ved aftaler mellem arbejdsmarkedets parter.

Vi har det lidt svært med dette beslutningsforslag. Vi hylder det danske aftalesystem; vi er generelt ikke særlig begejstrede for at regulere på området ved lov. Modsat skal det ikke være muligt for den enkelte organisation fuldstæn-

digt at tryne andre organisationer, virksomheder og lønmodtagere imod deres vilje.

Naturligvis er vi også åbne over for nye oplysninger og argumenter, der måtte dukke op under udvalgsarbejdet.

Lone Saaby Johansen (RV):

Det Radikale Venstre har fuld forståelse for baggrunden for, at beslutningsforslaget bliver stillet. Faglige blokader som eksempelvis på Ikadan kan have store skadevirkninger for både medarbejdere og virksomheder.

På den anden side hylder partierne her i Folketinget næsten ved enhver lejlighed, der bydes – måske lige netop bortset fra i dag – den danske model af aftaleprincippet. Når man gør det, må man gøre det konsekvent og ikke begynde at definere nødtilfælde, som Venstres ordfører gør. For hvor går grænsen?

Det er ikke konsekvent, at man på den måde vil gå ind og lovgive for at lave begrænsninger på det arbejdsretlige system, som Venstre foreslår her, så derfor kan vi ikke støtte forslaget. Vi vil godt være med til at drøfte, om man på en eller anden måde kan modernisere hele aftalesystemet, men vi vil ikke være med til at gribe ind i et enkeltområde, som det gøres i dette forslag.

Ole M. Nielsen (KRF):

Det er rigtig, at det her er en genfremsættelse fra sidste år, og vi går nok ind for genbrug, men faktisk ikke af forslag.

Når vi alligevel går med til det, har det to forklaringer, dels at det ikke nåede til afstemning, til betænkningsafgivelse sidste år, og dels, at dette forslag er noget, der ligner en hjertesag for Kristeligt Folkeparti. Derfor synes vi, at det er værd at give det en tur mere, selv om det selvfølgelig ikke er let at opdrive nye argumenter i sagen. Mange af dem har været brugt før. Men det er en god sag.

Jeg må bedrøve ministeren med, at jeg ikke er stolt af vores arbejdsmarkedssystem. Og det synes jeg heller ikke jeg har nogen grund til. Ministeren sagde, at selv folk, som måske var imod, gik rundt og pralede af i udlandet, at vi havde sådan et godt system i Danmark. Det er der ikke nogen som helst grund til. Det gør jeg ikke.

Det er jo oven i købet en kendsgerning – vi fik et papir inden for det seneste halve år i Arbejdsmarkedsudvalget, der viste det – at vi har ikke færre strejkedage i Danmark under den forkromede danske model. Udenlandske lønmodtagere har heller ikke haft en dårligere udvikling af

deres rettigheder end danske. Udenlandske lønmodtagere har også haft lige så god lønfremgang som danske. Så hvad får vi egentlig for den begrænsning af friheden, der ligger i den danske model? Jeg synes ikke, den giver os noget, og jeg synes, at den er en begrænsning.

Så siger ministeren også, at Arbejdsretten erklærede, at blokaden var lovlig. Ja netop. Det er jo derfor, man fremsætter forslaget. Det er, fordi en instans i det parallelle system, altså parallelt med vores almindelige civilretlige system, erklærer, at noget er lovligt efter en aftale, som er indgået mellem to parter, og som man så lader gå ud over andre parter. Det erklærer Arbejdsretten er lovligt. Det synes jeg der er god grund til at anfægte, og det er det, vi gør med fremsættelsen af dette beslutningsforslag.

Så nævnte hr. Ole Sohn, at det er mærkeligt, at vi ikke går længere, hvorfor vi ikke laver et frontalt angreb på hele det arbejdsretlige system. Og det er jo af den enkle grund, at det er vi ikke enige om. Det vil Kristeligt Folkeparti gerne, men det vil de to andre partier, som vi stiller forslag sammen med her, ikke. Og det er der selvfølgelig forskellige historiske og ideologiske begrundelser for. Det accepterer vi. Vi er glade for, at vi er kommet så langt, at vi kan fremsætte det forslag her sammen; det synes vi er helt fint.

Jeg vil ikke yderligere argumentere for forslaget, det er så rimeligt gjort af Venstres ordfører, det har vi gjort før, og det fremgår tydeligt af bemærkningerne, hvad det handler om. Så efter disse bemærkninger vil jeg bare sige, at vi selvfølgelig anbefaler forslaget her, som vi er medforlagsstillere til.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Jeg må sige til hr. Ole M. Nielsen, at nu afhænger alt jo af øjnene, der ser på tingene, og hvis vi sådan ligesom skal lade blikket rende tilbage igennem de her godt 100 år, vil hr. Ole M. Nielsen så stadig væk påstå, at dette system ikke har givet os noget?

Hvordan ser det ud? Vi klarer vores eksport godt, og vi kunne også område for område tage vores velfærd og alle de dér ting. Når man tænker på den store produktion, som vi er i stand til at have, og som vi eksporterer, og det, at vi kan klare os som det lille land, selv om vi er uden råstoffer, netop ved vores dygtighed, ved vores samarbejde, vores forståelse hinanden imellem. For der ligger jo meget, meget, meget andet i den danske model.

Og jeg er da glad for, at vi har et sådant arbejdsmarked.

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Jeg vil gerne sige tak for spørgsmålet. Jeg er helt enig i, at det system, vi har, har haft sin berettigelse; det har jeg sagt flere gange også her fra Folketingets talerstol. Det er helt klart, at den gang, da arbejdskampen ikke handlede om at få smør på brødet, men måske om at få brød på bordet, var der en begrundelse for, at man måtte give afkald på noget af sin personlige frihed for solidaritetens skyld for at opnå nogle bedre rettigheder. Den diskussion har vi været igennem før, men jeg synes, det er fint, at jeg får lov til at sige det igen.

Jeg synes bare, at situationen er en anden i dag, hvor arbejdskampen og solidariteten handler om at få hul på eller endda få den sjette ferieuge i forhold til at have fem i forvejen. Det er jo det, arbejdskamp handler om i dag. Og så er vi i en situation, hvor jeg ikke længere mener, hvor vi ikke længere mener, at det er rimeligt at give afkald på den personlige frihed på solidaritetens alter i den sag her. Vi mener bestemt, at lønmodtagere og virksomheder skal have lejlighed til at organisere sig, men de skal selv bestemme, hvor de vil gøre det.

Hr. Ole Vagn Christensen spørger, hvordan vi klarer os. Vi klarer os fint. Det gør vi, men det gør andre lande også, som har haft andre systemer, hvordan det så er kommet så vidt; det gør de jo. Landene omkring os, som vi kan sammenligne os med, klarer sig også fint. Men vi klarer os på at begrænse den personlige frihed, og det synes vi ikke er en god idé.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Hvor er jeg glad for hr. Ole M. Niensens sidste bemærkning om, at vi klarer os godt.

Min opfattelse er, at vi klarer os godt, fordi vi har et arbejdsmarked, som forstår, at vi også skal være konkurrencedygtige, og at vi også skal være i stand til at klare vores eksport.

Heri ligger i virkeligheden den største arbejdskamp. Det er den arbejdskamp, man vil have undergravet. For hvad vil situationen være, hvis man er i den situation, at der er virksomheder, der kan få lov til at køre udenom, der kan begynde at undergrave? Vi kan jo bare se her, hvordan to små virksomheder faktisk er i stand til at få nogle til at hidse sig op og begynde at

snakke om menneskelige rettigheder, som bliver undertrykt af nogle systemer, når det, det i virkeligheden handler om, sådan set er: Hvordan er vi i stand til at kunne have den stabilitet, hvordan er vi i stand til at kunne have det aftale-system, som vi alle godt ved er det, der har givet os vores muligheder for at kunne klare os?

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Jamen jeg synes, det er fint, at der nu er en forståelse mellem arbejdsmarkedets parter for, at vi skal have en fornuftig udvikling, som både sikrer gode forhold for lønmodtagerne og også sikrer, at vi har en konkurrenceevne, så vi kan klare os på eksportmarkederne.

Men det har andre lande altså også fundet ud af uden at have den her danske model og den afkortning af den personlige frihed, som den danske model står for. Det er det, jeg har noget imod, og det er det, jeg ikke forstår.

Og henvisningen til de dér to små virksomheder: Det er nogle fuldstændig urimelige og kunstigt skabte konflikter, der blev på de to virksomheder, henholdsvis Ikadan og Brørup Maskinstation, og den løsning, der er kommet på den, er der vist ingen, der kan være stolte af. Det er simpelt hen noget ruskomsnusk, som ingen går rundt og praler af heller, så vidt jeg har hørt.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Så er det ordføreren for forslagsstillerne, hr. Knud Erik Kirkegaard.

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Som det er fremgået af hr. Ole M. Niensens indlæg, er de tre partier, der står bag forslaget her, enige om forslaget, men de tre partier har en lidt forskellig holdning til den danske arbejdsmarkedsmodel.

Hr. Ole M. Nielsen har netop gjort rede for den holdning, som Kristeligt Folkeparti har til den danske arbejdsmarkedsmodel. Min holdning, Det Konservative Folkepartis holdning, er en helt anden. Det skal jeg overhovedet ikke lægge skjul på. Og jeg skal gerne bekræfte over for arbejdsministeren, at også jeg ved adskillige lejligheder og også uden for landets grænser har talt pænt om den danske arbejdsmarkedsmodel.

Jeg er overbevist om, at den danske arbejdsmarkedsmodel er levedygtig. Den har nogle fordele knyttet til sig, som det ville være et stort tab for det danske samfund at miste, en lang række fordele, vi kan diskutere ved en anden lejlighed.

Så når jeg personligt er gået ind i den her sag, når Det Konservative Folkeparti er gået ind i den her sag, og jeg tror i og for sig også, det gælder meget for Venstres vedkommende, så er det ikke for at beskade den danske arbejdsmarkedsmodel; det er tværtimod et forsøg på at rette nogle ting i den danske arbejdsmarkedsmodel, som er løbet skævt.

Det er jo ingen selvfølge, at vi fastholder den danske arbejdsmarkedsmodel i det danske samfund. Der er en række forhold, som vi skal være opmærksomme på. Vi har i dag også berørt problemstillingen i forhold til EU, hvordan vi skal implementere de retsinitiativer, der kommer fra EU, i Danmark, om det skal ske gennem lovgivning, eller om det skal ske gennem aftale mellem arbejdsmarkedets parter.

Vi i Danmark har en lidt anden holdning til disse spørgsmål end de fleste andre lande i EU. Jeg er overbevist om, at vi sagtens kan fastholde den danske model i forhold til EU, hvis vi i øvrigt opfører os hensigtsmæssigt og hele tiden argumenterer for, hvorfor vi gør tingene i Danmark på en ganske speciel måde.

Jeg er altså tilhænger af den danske arbejdsmarkedsmodel. Jeg er tilhænger af strejkeretten. Jeg er tilhænger af blokaderetten. Og når vi er gået ind i sagen her, ja, så er det instrument, vi tager i anvendelse, om jeg så må sige, en pinctet, der gør det muligt at fjerne en modbydelig tidsel i den danske model netop for at forbedre den, så den bliver mere fremtidssikker.

Det vil stadig væk efter forslaget være muligt at etablere blokader på det danske arbejdsmarked i de situationer, hvor det er relevant. Det vil sige, at hvis den blokerende organisation på den pågældende arbejdsplads har et flertal af medlemmerne blandt medarbejderne på virksomheden, kan man selvfølgelig etablere blokade.

Hvis der er lønforhold og arbejdsvilkår på virksomheden, som ikke lever op til, hvad der er sædvane for den type virksomheder, så kan man etablere faglige blokader.

Hvis der ingen overenskomster er på den pågældende virksomhed, så kan man stadig væk etablere blokader efter forslaget her.

Det, der her bliver rettet et indgreb imod, er, når formålet med blokaden udelukkende er, at en faglig organisation ønsker monopol på arbejdsmarkedet. Arbejdsministeren refererede de to domme fra Arbejdsretten, og her fremgår det jo med flammeskrift, at efter arbejdsrettens opfattelse er den danske arbejdsmarkedsmodel sådan indrettet, at det er helt i orden at etablere

faglige blokader også med det formål blot at sikre den pågældende fagforening en stærkere position.

Det er lige præcis her, forslagsstillerne griber ind. Det føler vi nemlig ikke er relevant i et moderne samfund. I et demokratisk samfund, som bygger på foreningsfrihed, som bygger på demokrati, er den slags efter vores opfattelse uacceptabelt, og vi ville svigte vores pligt som lovgivere, hvis vi ikke forholdt os til det.

Det kan man være uenig i, det kan man også i et demokratisk samfund, og så må vi tage en debat om det, så må vi måske til afstemninger om det her i det danske Folketing. Men jeg beder om respekt for, at partier godt kan lave indgreb i forhold til den danske arbejdsmarkedsmodel med det formål at sikre modellens overlevelse. Sådan er det i en række andre forhold i et samfund, hvor der er et eller andet, som man synes er værdifuldt, men hvor der måske er en detalje, der ikke er så hensigtsmæssig. Så ændrer man detaljen ikke for at ødelægge ordningen, men for at sikre, at ordningen kan overleve. Det er baggrunden for forslaget her.

Jeg skal naturligvis sige tak til de ordførere, som har støttet forslaget.

Jeg vil også gerne sige tak til både CD's ordfører og til den radikale ordfører. Jeg forstod, at man hverken fra CD's side eller fra radikal side umiddelbart var indstillet på at støtte forslaget. Det er jo fuldstændig i overensstemmelse med den debat, som vi havde for et lille år siden, men jeg observerede også, at man i begge partier var klar over, at der altså er nogle spørgsmål her, som det er svært bare at overse og lade som ingenting over for, og hvor den situation let kan opstå, at man bliver nødt til også her i Folketinget at forholde sig til det og forholde sig til det på den måde, at man føler, at det er ens pligt at foretage et indgreb over for det.

Det bliver så muligvis ikke ved denne lejlighed. Nu er der jo så også våbenhvile på Ikadan og på Brørup, men striden kan jo, som andre ordførere har sagt, hurtigt bryde frem igen. Jeg vil godt gøre opmærksom på, at på de to virksomheder er der altså aftaler og overenskomster mellem Kristelig Arbejdsgiverforening og Kristelig Fagforening.

Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at der ikke er nogen, der har sat spørgsmålstegn ved lønforholdene og arbejdsvilkårene på de to virksomheder lige bortset fra hr. Ole Vagn Christensen om det her famøse toiletbesøg, som jo har været refereret her i Folketingssalen. Eller var det en

mangel på toiletbesøg? Det har været refereret her i Folketingssalen før, og jeg har forsket lidt i, om det kunne have sin rigtighed, og har ikke kunnet få hr. Ole Vagn Christensens oplysninger bekræftet.

Og så er det jo i øvrigt sådan, at SiD, der har etableret blokaderne i sin tid, næsten ikke har medlemmer på de to virksomheder. I sådanne situationer er det urimeligt med en faglig blokade. En sådan blokade er skadelig ikke kun for virksomheden, men også for medarbejderne, for det lokale samfund, som kan være afhængig af en sådan virksomhed, og netop derfor er der baggrund for at gå positivt ind og støtte forslaget her.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Hr. Knud Erik Kirkegaard kom med en række udtalelser. Den første var: Ikke for at beskadige den danske model – det var ikke derfor, man havde fremsat forslaget.

Den næste udtalelse var omkring strejkeretten, og hr. Knud Erik Kirkegaard var helt enig i, at det var en ret, man havde lov til at have.

Og så kom han med en opfordring til, at man viste respekt.

Det er svært, sagt til hr. Knud Erik Kirkegaard, at vise respekt, når det, der i virkeligheden er formålet, er at lovgive om, at man skal have retten til at fratage et mindretal den strejkeret, som hr. Knud Erik Kirkegaard selv så rigtigt gik ind for, for konsekvensen af det her forslag vil jo være, at et mindretal ikke har ret til at etablere strejker og blokader og den slags ting.

(Kort bemærkning).

Lone Yalcinkaya (CD):

Jeg bemærkede, at der her under hr. Knud Erik Kirkegaards sidste tale blev sagt, at CD støttede forslaget, og det gør mig ked af at høre, at man ikke har forstået det, jeg har sagt her fra talerstolen. Forslaget vækker ikke sympati hos CD, og det er næsten ensbetydende med, at vi desværre ikke støtter dette forslag.

(Kort bemærkning).

Lone Saaby Johansen (RV):

Jeg skal i samme åndedrag rette en lille misforståelse. Jeg skal også understrege, at Det Radikale Venstre ikke kan støtte forslaget, da vi mener, det vil være et indgreb i aftaleprincippet.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Først til hr. Ole Vagn Christensen: Jeg blev en lille smule konfus over hr. Ole Vagn Christensens indlæg, for jeg mener ikke, at der i forslaget her er noget indgreb over for strejkeretten overhovedet. Hvis hr. Ole Vagn Christensen har fundet det i forslaget, vil jeg gerne gøres opmærksom på det. I nogle ganske specielle tilfælde, nemlig dér, hvor man kun har det formål at opnå monopol, er der et indgreb imod blokaderetten. Det er det, forslaget handler om.

Og så skal jeg sige både til CD's ordfører og til Det Radikale Venstres ordfører, at hvis jeg kom til at udtrykke mig på en sådan måde, at jeg havde den opfattelse, at de to partier ville støtte forslaget, så beklager jeg dybt. Men jeg tror, når man vil få lejlighed til at læse referatet af det, jeg har sagt, at man vil se, at det ikke var det, jeg gav udtryk for.

Jeg sagde oven i købet, at de to partier ikke havde til hensigt i den nuværende situation at støtte forslaget her, men alligevel fornemmede jeg – nu er det jo to meget dygtige ordførere, to unge ordførere, som har fremtiden for sig – en holdning bag de to indlæg, som gav mig det indtryk, at man godt var klar over, at der indimellem skete ting på det danske arbejdsmarked, som det kan være overordentlig svært at forsvare.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

At hr. Knud Erik Kirkegaard ikke forstod, det har jeg i hvert fald fået en helt klar opfattelse af, for det bærer forslaget også præg af: at man forstår ikke, hvad det er, man sådan set er i gang med at sætte i søen.

For hr. Knud Erik Kirkegaard har jo stået her gang på gang og sagt, at et mindretal på en virksomhed ikke skal have lov til at bestemme over et flertal, og i alle de bemærkninger, der står heri, står der, at når der indgås overenskomst af et flertal på en virksomhed mellem Kristelig Arbejdsgiverforening og Kristelig Fagforening, hedder det sig – og det håber jeg at hr. Knud Erik Kirkegaard ved at disse to organisationer er enige om – at de ikke må etablere strejker over for hinanden. Det hænger sammen med, at de om søndagen kunne risikere at sidde sammen i kirken, og så kan de jo ikke være i konflikt med hinanden. Det har hr. Ole M. Nielsen belært mig om, at det er sådan, at det system er opstået.

Jeg har stor respekt for det med kirken, men jeg har ikke stor respekt for, at man vil fratage mennesker, et mindretal på virksomheden, deres rettigheder til at kunne etablere de fornødne kampskridt, hvis man er utilfreds med arbejds- og lønforholdene i henhold til de gældende regler.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Jamen så slap katten rigtignok ud af sækken fra hr. Ole Vagn Christensens side. Hvor jeg hidtil har haft svært ved at forstå, hvad det var, hr. Ole Vagn Christensen sagde, så forstår jeg det nu. Det kom næsten med flammeskrift.

Det, der generede hr. Ole Vagn Christensen, var, at vi med forslaget forhindrede et mindretal i at bestemme over et flertal – at forhindre et mindretal i at bestemme over et flertal! Jamen hvis hr. Ole Vagn Christensen vil angribe mig for det, så skal hr. Ole Vagn Christensen være hjertelig velkommen, og jeg håber også, hr. Ole Vagn Christensen vil gøre det ved lejligheder, hvor der måske er større offentlig interesse for debatten, end der er her i Folketingssalen, hvor der jo ikke er mange tilhørere eller journalister tilbage. Det tager jeg meget gerne en holmgang i forsamlingshuset med hr. Ole Vagn Christensen om.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Nu kan hr. Knud Erik Kirkegaard jo kalde det, hvad han vil, og der er ikke nogen kat, der er sluppet ud af sækken. Men det er måske først nu, det er gået op for hr. Knud Erik Kirkegaard, hvad det er, han er i gang med, nemlig at fratage en række mennesker retten til at forhandle og organisere sig og kæmpe for løn- og arbejdsforhold efter de konventioner, som vi kender til. Hvorimod hr. Knud Erik Kirkegaard går ind for det system, at hvis flertallet går ind for Kristelig Fagforening, ja, så skal man fraskrives disse rettigheder.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Der er intet i forslaget, der forhindrer ansatte på en virksomhed i at organisere sig. Der er intet i forslaget, der forhindrer medarbejdere på en virksomhed i at kæmpe for bedre løn- og arbejdsvilkår.

Noget tyder på, at enten har hr. Ole Vagn Christensen ikke læst forslaget, eller også har hr.

Ole Vagn Christensen ikke forstået det, han har læst. Resultatet er jo i og for sig det samme, og jeg tror ikke, vi kommer det meget nærmere.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Der er ikke flere korte bemærkninger til hr. Ole Vagn Christensen til hr. Knud Erik Kirkegaard.
Hr. Ole M. Nielsen som ordfører.

Ole M. Nielsen (KRF):

Jeg skal ikke kritisere hr. Ole Vagn Christensens referat af, hvad jeg har fortalt ham om historien. Den kendte han i øvrigt nok i forvejen. Det er fuldstændig korrekt og selvfølgelig kun en del af forklaringen.

Det, som jo helt tydeligt kom frem her, er, at hr. Ole Vagn Christensen og Socialdemokratiet og hele den bevægelse, der bakker den danske model op, vil gøre sig til herrer over, om de aftaler, der indgås mellem to mennesker og to parter, er gode nok for de mennesker. Hr. Ole Vagn Christensen sagde jo tydeligt i en af sine korte bemærkninger til hr. Knud Erik Kirkegaard, at hvis man på en virksomhed har en overenskomst mellem Kristelig Arbejdsgiverforening og Kristelig Fagbevægelse, så skal andre sætte sig til dommere over, om de er gode nok. Det må jo sådan set være det, som de andre partier, som bakker den model op, også gør. Det er det, jeg ikke forstår. Og jeg forstår ikke, vi skal have sådan et system i dansk retssamfund.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Til hr. Ole M. Nielsen: Det har man faktisk haft siden man etablerede hovedaftalerne. Det er det, der har givet stabiliteten; det er det, der har givet roen.

Der, hvor jeg anfægter det, der ligger i det her beslutningsforslag, er, at man lægger op til, at strejkeretten skal begrænses. Man siger jo klart og tydeligt om blokaderetten, at der jo ikke er grund til, at man skal begrænse noget, hvis ikke det er, fordi man vil have noget stoppet. Det, man gør her, er, at man stopper nogle menneskers rettigheder. Selv om det er et mindretal, stopper man de menneskers rettigheder.

Jeg synes, det ville klæde også Kristelig Fagbevægelse, at de meldte ud og sagde: Vi forhandler, vi slås efter de principper, som er i ILO-konventionerne. Så var vi sådan set helt, helt ude over, at vi skulle stå her og diskutere, om man fratager nogen rettighederne til at etablere blokader og strejker og den slags ting.

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Jeg kan da ikke forstå, hvorfor vi skulle anbefale nogen organisationer at handle efter andre spilleregler end dem, de selv har valgt. Den seneste udvikling, hvor de jo mere og mere kommer til at ligne de parter på arbejdsmarkedet, som hr. Ole Vagn Christensen godt kan lide, er jo så i øvrigt det, der gør, at de faktisk har været på kanten af at komme i konflikt med hinanden. Det synes jeg er helt fint, men lad dem aftale deres spilleregler.

Berettigelsen af hovedaftalen var vi jo igenem. Det er den, hr. Ole Vagn Christensen igen siger giver os ro og stabilitet. Den debat har vi været igennem i det tidligere forløb af korte bemærkninger, herunder min første ordførertale, men det er den vi vil ud over, for vi mener ikke, at nutidens moderne samfund, hvor vi er blevet bedre til at snakke sammen, hvor vi alle sammen har bedre vilkår og en helt anden forståelse af, hvordan samfundet skal være indrettet, stadig væk vil leve med de gamle vilkår.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

»Selv har valgt«. Jeg må sige til hr. Ole M. Nielsen, at det forslag, vi står med her, fratager nogle mennesker muligheden for at vælge. Det fratager et mindretal muligheden for at kunne etablere det nødvendige. Det, det hele handler om, er jo sådan set, at der er fremsat et forslag, som lægger op til begrænsninger. Det er jo ikke noget med, at parterne selv får lov til at løse den situation, og det kan jo godt være, at hvis man holdt sig fra hele det dér system, så begyndte også de kristelige efterhånden at sige: Vi ønsker også at være med til at forme det her samfund ud fra de naturlige principper, som er anerkendt i hele verden, nemlig ILO-konventionerne, hvorefter folk har strejkeret, har forhandlingsret og har muligheder for at kunne forbedre deres forhold.

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

De mennesker, som hr. Ole Vagn Christensen henviser til her, der bliver frataget en mulighed for at lave en konflikt, er altså åbenbart det mindretal af medarbejdere, der er på en virksomhed, hvor der allerede er en aftale med en anden organisation, som de ikke er medlem af. Der kan

man så sige, at når de er der, må de jo finde sig i, hvad flertallet har bestemt.

Men kan hr. Ole Vagn Christensen ikke over for mig bekræfte, at SiD eksempelvis kan på ind og etablere blokade på en virksomhed, hvor de oven i købet ikke har et eneste medlem ansat?

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Hr. Ole Vagn Christensen for en sidste kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Ja, det kan jeg bekræfte, for sådan er spillereglerne, og de spilleregler er faktisk pålagt af Folketinget af hensyn til, at man skulle have den stabilitet, som er nødvendig, at man skulle kunne sikre fredspligten. Det er det, der står i lovens § 5.

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Ja, sådan er spillereglerne, som er velsignet her i Folketinget, og det er dem, vi vil have ændret. Det er derfor, vi er her lige nu.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

19) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 12:

Forslag til folketingsbeslutning om sikring af organisationsfriheden.

Af Kristian Jensen (V), Knud Erik Kirkegaard (KF), Klaus Kjær (DF), Ole M. Nielsen (KRF) og Thorkild B. Fransgaard (FRI) m.fl.

(Fremsat 5/10 2000).

Forslaget sattes til forhandling.